

180 Г. ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕТКО РАЧЕВ СЛАВЕЙКОВ – ПОЧЕТЕН ЧЛЕН НА БЪЛГАРСКОТО КНИЖОВНО ДРУЖЕСТВО

ПЕТКО РАЧЕВ СЛАВЕЙКОВ (17.XI.1827 – 1.VII.1895), поет, публицист, фолклорист, обществен деец, почетен член на Българското книжовно дружество.

Роден в Търново. Учи в килийното училище в Трявна и Търново и при Ем. Васкидович и Хр. Павлович в Свищов (1842).

Дописен член на БКД (1875). Почетен член на БКД (1884).

Учител в Търново, Плевен, Враца, Берковица, Севлиево и Ловеч (1843 – 1863). Деен участник в църковната борба в Цариград. Редактор на в. "Тайда", "Македония", "Остен" и др.

Учител в Одрин (1874) и в Стара Загора (1875 – 1877).

След Освобождението участва активно в обществения и политическия живот на страната. Депутат в Учредителното народно събрание (1879). Народен представител в I, и II Велико народно събрание (1879, 1881) и в I, II и IV Обикновено народно събрание (1879, 1880 – 1881, 1884 – 1886). Министър на народното просвещение (1880 – 1881). Министър на вътрешните работи (1884 – 1885). Помощник-княжески комисар на Пловдивска област (1885 – 1886).

Един от основоположниците на новата българска литература. Разработва различни литературни жанрове: стихове, басни, сатири, детски пиеси, мемоари, драматични творби и др. Лириката му, обогатена с нови теми из народния живот и с граждански мотиви, е проникната от висок граждански патос, от исторически оптимизъм, от вълнуващо родолюбие и остра критика на тогавашните социални недъзи. Зопочнал със сантиментално-романтични настроения, в творческото си развитие като поет-гражданин достига върховете на реалистичната литература. Има заслуги и за оформяването на българския книжовен език въз основа на народните говори.

(100 години Българска академия на науките 1869-1969. Т.1. Академици и членове-кореспонденти. София, БАН, 1969, с.634).